

Список використаних джерел:

1. Анурин В. Маркетинговые исследования потребительского рынка / В. Анурин, И. Муромкина, С. Евтушенко. – СПб., 2004. – 254 с.
2. Беляевский И.К. Маркетинговое исследование: анализ, прогноз / И.К. Беляевский. – М., 2001. – 451 с.
3. Винокуров М.Н. Экономическая теория. / М.Н. Винокуров, М.П. Демина. – М.: Изд-во ИГЭА, 2005. – 547 с.
4. Уваров С.А. Логистика в розничной торговле: как построить эффективную сеть: монография. /С.А. Уваров. – СПб.: Питер, 2007. – 374 с.

Ключові слова: регіон, ринок, споживчий ринок, логістика, мезологістичний підхід.

Ключевые слова: регион, рынок, потребительский рынок, логистика, мезологистичный подход.

Keywords: region, market, consumer market, logistics, mezologistics approach.

УДК 214.147

ТЕОРЕТИЧНІ ПІДХОДИ ДО МОДЕРНІЗАЦІЇ РЕГІОНАЛЬНОЇ ЕКОНОМІКИ

Миленький В.М., к.е.н., докторант, Інститут світової економіки і міжнародних відносин Національної академії наук України, м. Київ

Миленький В.М. Теоретичні підходи до модернізації регіональної економіки.

В статті проаналізовано історичні аспекти визначення поняття модернізації, основні пріоритети модернізації української економіки. Визначено передумови модернізації економіки України та її регіонів. Визначено, що нові механізми модернізації економіки України не повинні ґрунтуватися на неолібералізмі. По-перше, через те, що реальна практика і наслідки неолібералізму цілком очевидні. По-друге, неолібералізм будувався навколо неправдоподібно стилізованої версії англо-американського шляху розвитку, з якої випали такі деталі, як стійка фракційність в політиці, високі мита в період запуску сучасних економік, володіння колоніальною імперією або колонізуємим континентом у випадку США. Все це потрібно враховувати, розглядаючи питання сьогоденної модернізації. Зроблено висновок, що за характером модернізація повинна бути органічною. У цьому випадку підвищується ймовірність уникнути кровопролитних революцій і командних державних помилок. Зазначено, що основний зміст модернізації української економіки буде проходити по її регіональним компонентам, на рівні яких створюються основні мережеві і регіональні структури інноваційної економіки, насамперед в особі малого підприємництва, та які мають можливість отримувати ефективну підтримку від інститутів управління, що дозволять їм використовувати міжбюджетні трансферти, регіональні фонди компенсацій і окремі повноваження органів державної влади регіонів України. Це сприятиме формуванню регіонального простору нових багаторівневих економічних відносин.

Миленький В.Н. Теоретические подходы к модернизации региональной экономики.

В статье проанализированы исторические аспекты определения понятия модернизации, основные приоритеты модернизации украинской экономики. Определены предпосылки модернизации экономики Украины и ее регионов. Определено, что новые механизмы модернизации экономики Украины не должны основываться на неоллиберализме. Во-первых, из-за того, что реальная практика и последствия неоллиберализма вполне очевидны. Во-вторых, неоллиберализм строился вокруг неправдоподобно стилизованной версии англо-американского пути развития, с которой выпали такие детали, как устойчивая фракционность в политике, высокие пошлины в период запуска современных экономик, владение колониальной империей или колонизируемым континентом в случае США. Все это нужно учитывать, рассматривая вопрос сегодняшней модернизации. Сделан вывод, что по характеру модернизация должна быть органичной. В этом случае повышается вероятность избежать кровопролитных революций и командных государственных ошибок. Отмечено, что основной смысл модернизации украинской экономики будет проходить по ее региональным компонентам на уровне которых создаются основные сетевые и региональные структуры инновационной экономики, прежде всего в лице малого предпринимательства, и которые имеют возможность получать эффективную поддержку от институтов управления, которые позволят им использовать межбюджетные трансферты, региональные фонды компенсаций и отдельные полномочия органов государственной власти регионов Украины. Это будет способствовать формированию регионального пространства новых многоуровневых экономических отношений.

Mylenkiy V. Theoretical approaches to the modernization of the regional economy.

In the article historical aspects of definition of concept of modernization, the main priorities of modernization of the Ukrainian economy are analyzed. Preconditions of modernization of the Ukrainian economy and its regions are defined. It is defined that the new mechanisms of modernization of economy of Ukraine shouldn't be based on neoliberalism. Firstly, the real practice and consequences of neoliberalism are quite obvious. Secondly, neoliberalism was under construction round improbably stylized version of an Anglo-American way of development with which such details as steady factiousness in policy, high duties during start of modern economy, possession of the colonial empire or the colonized continent in case of the USA dropped out. All this needs to be considered, considering a question of today's modernization. The conclusion is drawn that on character modernization has to be organic. In this case the probability to avoid bloody revolutions and command state mistakes increases. It is noted that the main sense of modernization of the Ukrainian economy will pass on its regional components at the level of which the main network and regional structures of innovative economy, first of all in the person of small business and which have opportunity to get effective support from the management institutes which will allow them to use the interbudgetary transfers, regional funds of compensations and separate powers of public authorities of regions of Ukraine are created. It will promote formation of regional space of the new multilevel economic relations.

Постановка проблеми. Основним завданням теорії регіональної економіки стає розробка стратегії економічного та соціального розвитку регіонів, оскільки сучасний стан економіки та соціального розвитку багатьох регіонів України не може бути названо задовільним. Економічне зростання, що відбувалося до початку кризи було не тільки недостатнім за своїми темпами, але також було і збитковим за своєю якістю. Зростання ВВП країни в основному досягалося за рахунок високих цін і сприятливої кон'юнктури на міжнародному ринку паливно-енергетичних ресурсів і сировинних ресурсів. В результаті даний вид експорторієнтованої економіки призвів до утворення специфічної основи зростання господарської системи і дав можливість появи профіциту бюджету.

При цьому у безлічі сфер життєдіяльності на досить тривалий час збереглися низькі зарплати і рівень життя населення, що згубно впливало на економічний потенціал всієї країни в цілому та її регіонів. Тим часом питома вага наукомісткої та інноваційної продукції в загальному обсязі виробництва і донині залишається вкрай незначною.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Теоретично-методологічні підходи до модернізації регіонів України розкриваються в працях вітчизняних дослідників В. Бабаєва, О. Бейко, З. Варналія, Б. Данилишина, М. Долішнього, О. Коротич, І. Куліш, С. Романюка, Д. Стеценка, В. Трофимової, М. Фашевського, Л. Чернюк та ін.

Видлення невирішених проблем. Варто зауважити, що у вітчизняній економічній літературі існує безліч робіт присвячених модернізації економіки. Однак суперечності довгострокових і короткострокових економічних інтересів і соціальні групи, які стоять за ними, представлені явно недостатньо. В значній мірі це пояснюється необхідністю одночасної і взаємозалежної політик в техніко-технологічній, організаційній та соціально-економічній сферах. Ще менше ці проблеми розроблені у відношенні до регіонів України.

Цілі статті. Метою статті є вивчення теоретичних підходів до модернізації економіки України та її регіонів.

Виклад основного матеріалу. Було б помилково в сучасних умовах України зводити проблему модернізації лише на рівень техніко-технологічних та економічних параметрів. Модернізація повинна одночасно охоплювати техніко-технологічні, організаційні та соціально-економічні структури суспільства, а також інституційне середовище, в якій ці структури формуються і функціонують.

У процесі модернізації виявляються проблеми суперечливості векторів довгострокового і короткострокового розвитку, які визначаються різними соціальними групами населення. Причому це повною мірою відноситься, як до державного рівня, так і до регіонального. Цим визначається актуальність проблеми орієнтації всіх структур регіону на вирішення завдань модернізації економіки як умови конкурентоспроможності регіону та підвищення рівня життя його населення.

Існуючі етнічні суперечності в країні між регіонами, верствами суспільства, породжувані монопольними компаніями, які проявляються у відчуженні значної частини населення від засобів виробництва і, отже, гарантованого джерела доходів, що в кінцевому рахунку, може призвести до руйнування України як єдиної і цілісної держави. Виходячи з цього можна сказати, що актуальність проблеми модернізації в сучасній Україні і її регіонах, в широкому аспекті зводиться до питань забезпечення єдності і безпеки людей і держави. Дана проблема ще актуалізується і тим, що у значній частини населення зростають емігрантські, сепаратистські настрої, в тому числі і в регіонах з переважно українським населенням.

На тлі цього і з урахуванням сучасної кризи світової економічної системи, істотним завданням є розробка органічної політики модернізації регіонів.

Термін «модернізація» був вперше застосований філософом Маркізом Де Кондорсе в 1770 році, для позначення здатності сучасних людей науково направляти зміни в суспільстві. Однак більш глибоке вивчення питань модернізації було розпочато лише в 1950-х роках, коли в університетах Англії і США почала оформлюватися потужна школа під керівництвом соціологів Толкотта Парсона, Едварда Шилза і Ральфа Дарендорфа, політолога Люсіана Пая і економіста Уолта Ростоу. При цьому тлумачення теорії модернізації виходило з класичних постулатів еволюції та еволюціонізму. Причому тлумачення цих теорій було

однолінійним – все в природі рухається по шаблях прогресивного ускладнення й удосконалення. Соціальний світ йде до рівноваги фінальної стадії, яка характеризується раціоналізмом управління, комплексним розподілом праці, індустріальною економікою, ліберальною демократією, статевою рівністю, згасанням класових, релігійних і національних конфліктів, масовим споживанням. У свою чергу в СРСР виникло власне потокове виробництво теорій «розвиненого соціалізму» і «соцієнності» для країн третього світу [4, С. 125].

Після приходу до влади в США неолібералів в 1968 році, в країні і світі в цілому відбулися кардинальні зміни. Так новій владі в США дістався інституційно-обмежений бюджет і політично-безсилий державний управлінський механізм. За цим прослідувало перенесення виробництва в країни з дешевою робочою силою, що призвело до хвилі індустріалізації по всій Східній Азії і стагнації Японії. При цьому, за винятком епізодів, що відображають виникнення спекулятивних бульбашок на ринках нерухомості, сировини і фінансів, починаючи з 1980 року, світові темпи зростання виробництва і реальних зарплат виявилися істотно нижче аналогічних показників попередніх років.

Після цього модернізація, проведена в напрямі розвитку високих технологій, також не принесла очікуваних результатів. Інтернет, стільниковий зв'язок та нанотехнології не змогли на сьогоднішній день принести стільки ж змін в реальній економіці, як наприклад, винахід паровоза, автомобіля, електротехніки.

Щодо модернізації України варто сказати, що в період 60-90-х років український вектор перебудови вів країну в напрямі до соціал-демократизації – подібно континентальній частині Європи [1, С. 124].

Нові механізми модернізації економіки України не повинні ґрунтуватися на неолібералізмі. По-перше, через те, що реальна практика і наслідки неолібералізму цілком очевидні. По-друге, неолібералізм будувався навколо неправдоподібно стилізованої версії англо-американського шляху розвитку, з якої випали такі деталі, як стійка фракційність в політиці, високі мита в період запуску сучасних економік, володіння колоніальною імперією або колонізуємим континентом у випадку США. Все це потрібно враховувати, розглядаючи питання сьогоднішньої модернізації.

Також вибір напрямів сучасної модернізації ускладнюється відсутністю певних цілей і орієнтирів розвитку. Це відбувається через невизначеність у майбутній організації світового господарства, яка почала свою зміну з настанням світової фінансової кризи. Для того, щоб дії в ситуації невизначеності були найбільш ефективними, значну увагу слід приділяти не тільки «змісту», але й «стилю» модернізаційних процесів.

Всі модернізації відомі в історії можна згрупувати за групами революційних, органічних і наздоганяючих модернізацій. Революційні модернізації не вимагають пояснень свого характеру, на відміну від органічних і наздоганяючих. Особливість органічних і наздоганяючих модернізацій краще показати на прикладі. Так модернізація Японії і Південної Кореї в післявоєнний період, по суті, носила наздоганяючий характер, так як ці країни прямували до американського типу розвитку. Але різниця між Японією і Південною Кореєю в процесі модернізації полягала в тому, що в Японії ролі приватного сектора надавалося велике значення, при цьому він зберігав відносну самостійність. А в Південній Кореї приватний сектор економіки практично створювався і жорстко контролювався державою. Саме в цьому, на думку деяких дослідників-економістів, і полягає різниця між органічною і наздоганяючою моделлю модернізації економіки країни. Іншими словами, при органічній модернізації у розвитку системи можлива велика варіативність і гнучкість. А в наздоганяючій модернізації головна роль держави в ухваленні рішень підвищує ризик появи помилки або ухвалення невірної рішення у виборі вектору розвитку. При цьому у другій моделі також підвищуються системні ризики, особливо на фазі скорочення темпів зростання і виходу системи зі стадії форсованого зростання [2, С. 67].

Виходячи з вище сказаного, можна зробити висновок, що за характером модернізація повинна бути органічною. У цьому випадку підвищується ймовірність уникнути кровопролитних революцій і командних державних помилок.

Тому без комплексної модернізації у країні не буде майбутнього. Президентом України було позначено п'ять пріоритетних напрямів розвитку української економіки – енергетика та енергоефективність, інформаційні та комунікаційні технології, охорона здоров'я, фундаментальні наукові дослідження з найбільш важливих проблем розвитку науково-технічного, соціально-економічного, суспільно-політичного, людського потенціалу для забезпечення конкурентоспроможності України у світі та сталого розвитку суспільства і держави.

Однак проблема модернізації більш масштабна і комплексна. Модернізація – це прорив з вихідного стану в кінцевий стан, якийсь ідеал. Модернізація – це процес руху по вектору з початкової точки в кінцеву. Початковою точкою представляється країна з її історією, проблемами, можливостями. Кінцевою точкою є – ідеал сучасності, який може трансформуватися. Іноді кінцевий стан модернізації піддається стрімким змінам. Наприклад, кілька років тому ідеалом модернізації економіки постіндустріальної держави вважався потужний і максимально лібералізований фінансовий сектор. Але сьогоднішня світова фінансова криза різко змінила пріоритети розвитку, присвоївши колишній ідеальній меті негативний характер.

Процеси модернізації ніяк не обмежуються техніко-технологічними оновленнями, а неминуче супроводжуються змінами в соціально-економічних відносинах і системах управління економічними системами. При цьому дуже часто виявляється, що вдосконалення управління передуватиме і слугуватиме передумовою модернізації техніки і технології. І в сукупності модернізація техніко-технологічних процесів і управління тісно пов'язана зі змінами у соціальному житті, з вирішенням завдань підвищення рівня матеріального добробуту населення, подолання бідності, вдосконалення систем освіти і охорони здоров'я, а також із позитивними

змiнами в менталитетi суспiльства, якостi людського капiталу, з створенням умов для реалiзацiї її творчого потенцiалу.

Комплекснiсть питань модернiзацiї полягає i у вiдображеннi системи взаємодiї мiж державним центром i рiонами. При цьому завдання модернiзацiї в аспектi краiни в цiлому, i окремих рiгонiв, зокрема, серйозно рiзняться. Так для України на сучасному етапi найбільш актуальнi питання диверсифiкацiї галузевої структури, а також зниження її ресурсно-експортної складової. При цьому одним з найскладнiших питань є модернiзацiя машинобудiвного комплексу. Подiбна складнiсть пояснюється високим ступенем зносу основних фондiв i iстотним технологiчним вiдставанням. Що в iстотному ступенi ускладнює виведення на сучасний рiвень галузей автомобiлестроення, виробництва машин для сiльського господарства, верстатобудування, виробництва промислового устаткування [3, С. 79].

У сформованiй ситуацiї значно простiше зробити наголос на модернiзацiї i диверсифiкацiї галузей економіки шляхом прискореного розвитку сучасних наукоmiстких виробництв, що спираються на iнтелектуальний, освiтній i творчий потенцiал вчених та iнженерiв в самих сучасних, високотехнологiчних галузях економіки – радіоелектронiцi, телемеханiки, бiоiнженерiї, хiмiчної технологiї.

Однак в рамках рiгону, як вже було вiдмiчено, завдання модернiзацiї можуть бути iстотно iншими. При цьому данi задачі багато в чому залежать вiд характеру конкретно кожного рiгону: центрального або периферiйного, промислового або агропромислового, економічно розвиненого або депресивного, пiвденного або пiвнiчного, захiдного чи схiдного та iн. На рiвнi ж конкретних пiдприємств модернiзацiя передбачає впровадження нового високотехнологiчного виробництва, випуск конкурентоспроможної продукцiї, завоювання нових ринкiв збуту.

Варто розумiти, що в процесi модернiзацiї економіки краiни вiдбувається реалiзацiя стратегiчних (довгострокових) iнтересiв краiни i всього населення. При цьому подiбнi iнтереси мають своїх носiїв i представникiв. У данiй ситуацiї держава повинна захищати нацiональнi iнтереси, тобто iнтереси краiни i народу. Однак сучасна теорiя суспiльного вибору дає добре розумiти, як вiдбувається змiна державної полiтики не тiльки пiд впливом нацiональних потреб, але й пiд мiнливою сукупнiстю приватних iнтересiв рiзних груп «елiти». У подiбну сукупнiсть приватних iнтересiв дуже часто входять iнтереси самого державного апарату та чиновникiв. При цьому дуже часто вiдбуваються такi ситуацiї, що iнтереси цiєї елiти не збiгаються з iнтересами нацiї, при цьому вступаючи з ними в протирiччя. В результатi виникає якесь конфлiктна ситуацiя.

У подiбнiй ситуацiї вiдбуваються явища, коли чиновники, вiд яких залежить перерозподiл обмежених ресурсiв на потреби модернiзацiї економіки, на розвиток наукоємних галузей, на пiдвищення питомої ваги виробництва з високою технологiєю та великою доданою вартiстю, стають не зацiкавленими в напрямку даних засобiв в перерахованi галузi, якщо, наприклад, їхнi приватнi iнтереси не задовольняються подiбними дiями.

При цьому в сучасному суспiльствi iснує думка про те, що держава є якоюсь надсуспiльним силою – реальним власником нацiонального багатства, що пiдкоряє своїм особистим iнтересам поведiнку всiх iнших економічних суб'єктiв. Однак, вiдповiдно до сучасних положень науки, держава є лише агентом, який наймає населення для представлення та реалiзацiї нацiональних iнтересiв, формування iнституцiйного середовища для економіки, специфiкацiї i захисту прав власностi. I цей агент повинен постiйно перебувати пiд контролем всього суспiльства. Саме це є найважливишим умовою, що забезпечує нормальний соцiально-економічний розвиток держави, обмежуючи непомiрний егоiзм державних структур. Саме ця умова створює передумови для формування i ефективного функцiонування механiзму вирiшення спорiв справжнiх нацiональних iнтересiв i приватних iнтересiв «правлячої елiти».

Сказане вище має особливу цiннiсть саме в аспектi модернiзацiї економіки рiгонiв. Так як реалiзацiя програм модернiзацiї та ефект вiд них можуть бути вiдчутнi по часу через значний термiн, що значно перевищує час полiтичного циклу. Реалiзацiя довгострокових економічних iнтересiв шляхом модернiзацiї, таким чином, вимагає справдi державних пiдходiв, в яких представленi iстинно нацiональнi економічнi iнтереси.

Технiко-технологiчна i соцiально-економічна модернiзацiї так тiсно пов'язанi мiж собою, що питання про первиннiсть i вториннiсть мiж ними навряд чи доречнi. Так процеси модернiзацiї в технiцi та технологiях викликають суттєвi змiни i в соцiально-економічних аспектах життя суспiльства. Наприклад, пiд впливом сучасної iнформацiйної революцiї i широкомасштабного розповсюдження Інтернету вiдбулися iстотнi змiни в суспiльствi та економіцi. З iншого боку, модернiзацiя соцiально-економічних вiдносин служить iстотною передумовою для настання якiсних змiн у технiко-технологiчному середовищi.

Так, передумовою в модернiзацiї економіки служить масове сприйняття її як iмперативу i в економічній полiтицi держави, i в поведiнцi, прийняттi рiшень корпорацiй, фiрм, iндивiдуумiв. При цьому нацiональнi програми в освiтi, охоронi здоров'я, в сiльському та житловому господарствi слiд сприймати як складовi частини бiльш загальної i масштабної нацiональної програми модернiзацiї, яка цими складовими частинами зовсiм не вичерпується.

Світова практика показує, що найчастiше модернiзацiйнi iнiцiативи виходять з малих i середнiх пiдприємств. При цьому, як правило, великi пiдприємства (корпорацiї), найчастiше не схильнi до проведення модернiзацiї, так як в силу свого розміру вони спроможнi отримувати прибуток i на старих умовах. У свою чергу, можна сказати, що пiдвищення числа малих пiдприємств в економіцi краiни або рiгону, сприяє нарощуванню сили модернiзацiйного iмпульсу. При цьому конкурентне середовище малого пiдприємництва,

захищене від негативного впливу монополістичних компаній, перетворює проблему модернізації підприємств в питання їх виживання та успішного функціонування.

Але, варто зауважити, що все той же світовий досвід показує, що для реалізації модернізаційних функцій невеликих фірм, необхідна наявність ряду важливих факторів. Цими факторами є: сприятливий інвестиційний клімат, що стимулює модернізацію податкової системи, ефективний захист прав власності та конкурентних умов. А саме виконання цих факторів на сьогоднішній день і є основною проблемою для багатьох регіонів України.

В цілому ж подібний світовий досвід свідчить про збільшення ролі малого підприємництва в ході проведення модернізації країни. Так само це свідчить про збільшення ролі малого підприємництва у соціально-економічній системі країни, у формуванні економічної політики держави, на законодавство, в цілому на політичне життя суспільства. Модернізація соціально-економічної системи включає в себе зростання довіри населення до влади, банків, бізнесу. У той же час модернізація передбачає звільнення соціально-економічних відносин від патерналізму, утримання, розрахунків на те, що хтось забезпечить благополуччя без пошуків, зусиль самого економічного суб'єкта.

Висновки та пропозиції. Основний зміст модернізації української економіки буде проходити по її регіональним компонентам, на рівні яких створюються основні мережеві і регіональні структури інноваційної економіки, насамперед в особі малого підприємництва, та які мають можливість отримувати ефективну підтримку від інститутів управління, що дозволять їм використовувати міжбюджетні трансферти, регіональні фонди компенсацій і окремі повноваження органів державної влади регіонів України. Це сприятиме формуванню регіонального простору нових багаторівневих економічних відносин.

Список використаної літератури:

1. Данилишин Б.М. Просторова організація продуктивних сил України: мезо- та мікрорегіональний рівень /Б.М. Данилишин, Л.Г. Чернюк, М.І. Фашевський. – Вінниця: Книга-Вега, 2007. – 572 с.
2. Долішній М.І. Регіональна політика на рубежі ХХ-ХХІ століть: нові пріоритети /М.І. Долішній. – К.: Наукова думка. – 2006. – 511 с.
3. Трофимова В.В. Регіональні інноваційні комплекси в глобальній економіці: монографія. / В.В. Трофимова. – Сімферополь: ВіТроПрінт, 2009. – 260 с.
4. Freeman C. Techology Policyand Economic Performance /C. Freeman. – L,1987. – 256 p.

Ключові слова: регіон, модернізація, економіка, модернізаційні процеси, трансформація, розвиток.

Ключевые слова: регион, модернизация, экономика, модернизационные процессы, трансформация, развитие.

Keywords: region, modernization, economics, modernization processes, transformation, development.

УДК 005.932:004.042

МЕХАНІЗМ ПОБУДОВИ ІНФОРМАЦІЙНОЇ СИСТЕМИ УПРАВЛІННЯ ПОТОКОВИМИ ПРОЦЕСАМИ

Голобородько А. Ю., к.е.н., ст. викладач кафедри економіки підприємства Донецького національного університету економіки і торгівлі імені Михайла Туган-Барановського

Голобородько А.Ю. Механізм побудови інформаційної системи управління потоковими процесами.

У статті розглянуті основні складові інформаційного потоку, запропоновано завдання, принципи та функції формування інформаційної системи управління потоковими процесами підприємства. Зазначено, що зростання ролі інформаційного потоку в управлінні потоковими процесами обумовлене наступними основними причинами: по-перше, для споживача інформація про статус замовлення, наявність товару, терміни постачання, відвантажувальних документах і тому подібне є необхідним елементом споживчого логістичного сервісу; по-друге, з позицій управління запасами в ланцюгах постачань наявність повної і достовірної інформації дозволяє скоротити потребу в запасах і інших ресурсах за рахунок зменшення невизначеності в попиті; по-третє, інформація збільшує гнучкість ланцюга постачань відносно того, як, де і коли можна використовувати логістичні ресурси для досягнення конкурентних переваг. Визначено, що побудова інформаційної системи управління потоковими процесами підприємства повинна базуватись на засадах комплексної моделі управління, яка складається з мети, задач, принципів та функцій. Дані складові повинні бути взаємозв'язані між собою, забезпечувати збалансованість напряму розвитку інформаційного потоку відповідно до інших потокових процесів та ефективність діяльності підприємства в цілому.